

overbevist om, at den Bestemmelse, der i § 2 er fastsat med Hensyn til Erstatningens Udredelse, nemlig at den skal gives i Forhold til Byggeskadens Størrelse og Værdi og den Forringelse, samme ved Afstaaelse vil lide, hverken er tydelig eller udtømmende, men at den endog er vilkårlig, og det forekommer mig derfor, at der vil være vundet noget ved at den gaaer ud. Hvis der alene stod i Forhold til den Forringelse, samme ved Afstaaelse vil lide, saa stod der Alt, og der stod paa en Maade Jævnretting, thi det er ikke Andet, end hvad vedkommende Skjønsmænd af sig selv maatte tage Hensyn til. Dersom de derimod i deres Tanker vilde optage noget Saadant, som f. Ex. hvor stor har Grunden været forvelen, hvilken Størrelse har den i Forhold til det afstaaede Stykke, saa vilde de komme til at faae en større Værdi for et Areal af en vis Størrelse, som var knyttet til en stor Byggegrund, end for et Areal af samme Størrelse, som var knyttet til en lille, den vilde blive dyrere, naar den havde været knyttet til en større Byggegrund, thi der staaer jo i den, at Erstatningen skal gives „I Forhold til Byggegrundens Størrelse“, uagtet det var sandsynligt, at den burde blive dyrere, naar den var knyttet til en mindre Byggegrund. (Monrad: Naah) Ja, netop fordi Bestemmelsen ikke er tydelig, fordi den er forvirrende, medens Hensigten dermed er at veilede, forekommer det mig, at der er Grund til at udelade den, da der jo derved alligevel ikke kommer til at mangle Noget i Meningen. Med Hensyn til, at Udvalget ikke har meent, at der burde gives Communalbestyrelsen Leilighed til at expropriere med Hensyn til Trapper og Kældervedgange, har den høitæredede Justitsminister bemærket, at man efter § 2 kan expropriere et heelt Huus, og den høitæredede Minister har gjentagne Gange fremhævet det som Noget, der i og for sig var urimeligt og modsigende. Der er vistnok noget Beslægtet i disse 2 Pter, og der er saa meget Beslægtet, at Betydningen af den fulde Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn med Hensyn til Kældervedgange og Karnapper vel maatte være at opsætte paa samme Maade som i § 2, nemlig at naar Communalbestyrelsen forlangte en Kældervedgang indskrænket eller ganske bortta-

get, saa maatte det ogsaa staae Eieren frit for at foretrække enten at gaae ind derpaa eller at stille Communalbestyrelsen den Betingelse, at den skulde overtage hele hans Bygning, det er Ligheden, men Udvalget har ikke antaget, at Sagen var saa meget værd, eller at det vilde have nogen som helst praktisk Betydning, at Communalbestyrelsen kunde indskrænke en saadan Kældervedgang eller Trappegang, naar Betingelserne derfor vare saaledes, som de ere fastsatte i § 2, og uden dette er der ikke den tilstrækkelige Lighed mellem disse Paragrapher, og der kan altsaa ikke fremkomme den tilsvarende Modsigelse; en saadan ligger ikke deri, at Udvalget i det ene Tilfælde har meent, at Bestemmelsen kunde staae, og i det andet Tilfælde derimod, at den skulde udgaae. De af Udvalgets Forslag, som den høitæredede Justitsminister især har udtalt sig imod, forekommer mig at være de, som gaae ud paa, at Amtets Approbation skal ombyttes med Communalbestyrelsens. Jeg tilstaaer aabent, at jeg ikke er tilstrækkelig kjendt med disse Forhold, til at jeg kan have en velbegrundet Mening derom, men medens jeg villigt skal erkjende, at det maaskee ikke er saa principrigtigt at have Communalbestyrelsen at appellere til som Amtet, saa forekommer det mig dog, at det har andre Fordele, og at man navnlig derved mere kunde gjøre Regning paa at finde det nødtvungne Kjendskab der paa Stedet; det forekommer mig, at Bestemmelsen har en afgjort praktisk Tensdents. Den ærede Rigsdagsgmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (Jessen) vilde være mere tilbøielig til at udelade Ordet „Amtet“, saaledes at der kom til at staae, at Bygningscommissionen kunde give Approbationen, og at der ingen Appel kunde finde Sted. Hvis den høitæredede Minister vilde være tilbøielig til at gaae ind derpaa, troer jeg ikke, at der fra Udvalgets Side vilde være Noget til Hinder for at gaae ind paa en saadan Forandring, hvorved Bygningscommissionen i dette Tilfælde selv fik Ret til at meddele den Dispensation, hvorom der i de forskjellige Paragrapher er Tale. Med Hensyn til § 6 maa jeg ligesom tilstaae, at jeg ikke drister mig til at sige, om 5 Alen netop er den rigtige Afstand at bestemme for Bindingsværksbygninger med Hensyn til deres